

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2020 r.

sprawy **M. Ż.** i **P. P.**

skazanych za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje uznając je za oczywiście bezzasadne,**
- 2. zwolnić skazanych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacje wniesione w imieniu skazanych są bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Zostały one wniesione w jednym piśmie i obecnie również omówione zostaną łącznie.

Skarżący tylko pozornie podnosi w nich zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, podczas gdy w istocie skierowane są one przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji.

Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie dopuszczenie się przez Sąd Odwoławczy obrazy prawa materialnego w ogóle nie było możliwe z uwagi na okoliczność, iż Sąd ten nie dokonywał żadnych zmian orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy - nie dokonywał zmiany w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i nie stosował przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzucie głównym i zarzutach alternatywnych kasacji. Zarzuty takie zatem zostały sformułowane wyłącznie pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Tymczasem analiza zarzutów apelacji prowadzi do wniosku, że zarzuty stawiane wyrokowi Sądu Rejonowego nie dotyczyły problematyki poruszonej w treści kasacji, ale przede wszystkim kwestiom związanym z procedowaniem Sądu I instancji, prawidłowością przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji i należycie umotywowował oceny poczynione w tym zakresie.

Kasacje zostały zatem wywiedzione wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych. Nawet czysto formalnie, w ogóle nie odnoszą się one do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – obrońca skazanych nie postawił zarzutu obrazy chociażby art. 433 § 2 k.p.k.

W perspektywie oceny sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów i wniosków kasacyjnych podnieść zatem należy, że w istocie stanowią one zawoalowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest powtórna kontrola apelacyjna orzeczenia Sądu I instancji pod kątem nowych, nie poruszonych na etapie postępowania odwoławczego zarzutów.

Nawet gdyby uznać, iż oczekiwaniem autora kasacji było rozstrzygnięcie przez Sąd Odwoławczy sprawy poza granicami zarzutów podniesionych w apelacji, w której to sferze pozostają *de facto* rozważania (nie bez racji) ujęte w uzasadnieniu zdania odrębnego do wyroku Sądu Okręgowego, to wskazać należy, że w kasacjach nie został podniesiony zarzut naruszenia art. 440 k.p.k., co nie pozwala Sądowi Najwyższemu na przedstawienie rozważań w tej materii – art. 536 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanych, uwzględniając ich sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.